

ÚTRAVALÓ

ÜNNEPI SZÁM
2011

Tartalom

<i>Ábrám Tibor: Ballagási ünnepi beszéd</i>	3
<i>Motkó Fruzsina: Ballagási búcsú</i>	7
<i>Juhász Violetta: Kedves ballagó Tizenkettedikesek</i>	8
<i>Szilágyi Zoltán: Kedves búcsúzó diákokthon lakók!</i>	9
<i>Derján Dóra: A búcsúzóik nevében</i>	10
<i>Rozinayné Juhász Andrea: Kedves végzőseim!</i>	11
<i>Tóthné Nagy Anikó: Sok emlék köt hozzátok</i>	12
<i>Madarász Péterné: Kedves 12. B-sek, végzős osztályom!</i>	15
<i>Dr. Kóczi Rozália: Kedves Osztályom!</i>	18
<i>Borosné Répási Rita: Útravaló a 12.D osztálynak</i>	21

Impresszum:

Útravaló

Szerkesztőség:

Lévay József Református Gimnázium és Diákokthon,
3530 Miskolc, Kálvin János utca 2.

Felelős kiadó: Ábrám Tibor igazgató

Felelős szerkesztő: Barócsi Angéla

Tördelőszerkesztő: Rácsok András

Készítette: Kapitális Kft. Felelős vezető:
Kapusi József

Fotók:

Kádár Szilárd 10. c,
Oláh Olivér Pál 11.d,
Haluska Johanna 10.c,
Szabó Szilveszter 9. c,
Kolozsvári Dezső

Tablófotók:

Simon Gábor, Péterné Kántor Ágnes

Ábrám Tibor

Ballagási ünnepi beszéd

Miskolc, 2011. április 30.

Egy évvel ezelőtt a ballagási ünnepi beszédet egy rövid, de évszázadokra visszavezető történettel kezdtem. Szeretném veletek is megosztani ennek a hangulatát, kedves ballagó diákjaink, így engedjétek meg, hogy felidézzem a történetet:

Két fiatalember hosszú útra készül. Összecsomagolják személyes dolgaikat, néhány könyvet, jegyzetet. Elbúcsúznak szüleiktől, tanáraiktól, barátaiktól, és útra indulnak. Azt nem tudjuk, hogy meddig tartott az út, de a Wittenbergi Egyetem anyakönyveinek tanúsága szerint 450 évvel ezelőtt, 1560-ban megérkezik az első két miskolci peregrinus, a Lévay elődjéből. Név szerint is ismerjük őket. Miskolci Miklós és Miskolci Lukács. Olyanok voltak, mint ti kedves diákjaink: fiatalok, tele életkedvvel, álmokkal, tervekkel, és belső hajtóerővel a többre, az értékek megszerzésére.

Gondolatban üdvözöljük őket itt ezen az ünnepi alkalmon, és ültessük őket megbecsülésünk jeleként a vendégek közé. Részei lesznek annak a gondolatnak, amit útravalóként, iskolai örökségül meg szeretnék osztani veletek...

Szeretettel köszöntünk benneteket kedves diákjaink a ballagási ünnepi istentiszteleten!

Szeretettel köszöntöm a 12.A osztály tanulóit osztályfőnökükkel, Tóthné Nagy Anikóval egyetemben, a 12.B osztály tanulóit, Madarász Péterné osztályfőnök vezetésével, a 12.C osztály tanulóit Dr. Kóczi Rozália osztályfőnökkel, és a 12.D osztály tanulóit Borosné Répási Rita osztályfőnök vezetésével.

Szeretettel köszöntöm a szülőket, családtagokat, rokonságot, akik meghatódva és izgalommal állnak itt. Meghatódva kiröpülni készülő gyermekeiket szemlélve, és izgalommal a hétfőn kezdődő érettségik miatt.

Tisztelettel köszöntöm kiemelt vendégünket, Dr. Ódor Ferenc országgyűlési képviselő urat, Borsod-Abaúj-Zemplén megyei közgyűlés volt elnökét.

Szeretettel köszöntöm kollégáinkat, munkatársainkat, és minden kedves vendéget, aki megtisztelte a hálaadó tanév ballagási ünnepségét!

Ha megkérdeznénk tőletek, kedves ballagó tanulóink, hogy vajon melyik lesz az a négy matematikai szám, amelyik egész biztosan elhangzik a ballagási ünnepség igazgatói beszédében, akkor rövid gondolkodás után minden bizonnal kitalálnátok ezeket a számokat:

• **4**, hiszen a 12.C és 12.D osztályos tanulóink ennyi időt töltöttek a Lévayban. Négy évvel ezelőtt döntöttek úgy, hogy a Lévayt választjátok leendő középiskolátoknak. A Lévay felvételi döntése is kedvező volt, így megkezdhattétek tanulmányaitokat. Új iskolában, új közösségben, amely higgyétek el, a legfontosabb lesz számotokra az iskolai közösségek között.

A másik számot mindenki kitalálta már, ez a

• **6**, hiszen a 12.A és 12.B osztályok tanulói ennyi időt töltöttek a Lévayban. Erre mondják azt, hogy már gombócból is tekintélyes mennyiség. Kis gyermekeként érkezettetek hozzánk hat éve, és most a C és D-sekkel együtt ifjú hölgyek és fiatalemberek hagyják el majd egy hónap múlva az alma mater falait. Gondoltátok volna, hogy ez a hat év ilyen gyorsan eltelik?

A harmadik számot is sejtitek

• **12**, amely azt is jelzi, hogy egy hosszabb szakasz lezárul az életetekben. A kötelező közoktatás időszaka befejeződik számotokra. 12 év nagyon hosszú időszak az életünkben. Ha születeket és titeket is arra kérünk, hogy emlékezzetek vissza a 12 évvel ezelőtti pillanatra, amikor először léptétek át az általános iskola küszöbét, vajon hányan tudjátok felidézni ezt a pillanatot?

Mennyi mindenben változtatok, fejlődtek! Mennyi minden töletek el nem vehető örökségként ott lapul képzeletbeli tarisznyátokban!

Az eddigi kötelező szakasz után kezdődik egy újabb. Ez már nem kötelező, hanem lehetőség arra, hogy az Istentől kapott és eddig gyarapított talentumaitokkal jól sáfárkodjatok és tovább gyarapítsátok ezeket. Eddig szüleitek és tanáraitok is közös erővel azon voltunk, hogy gyarapítsuk azt az örökséget, amelyet magatokkal visztok, ezután el kell engednünk a kezeteiket, és csak azért tudunk imádkozni, hogy ezt megőrizzétek és merjétek használni, kamatoztatni az életben.

A negyedik szám, amelyre hivatkozni szeretnék nem más mint a

- **450.** Mindannyian tudjuk, hogy a 2010/2011 tanév a Lévay alapításának 450. jubileumi éve. Legyetek büszkék erre, kedves diákjaink, hiszen ti vagytok a Lévay történetének egyetlen évfolyama, akiknek a ballagási tarisznyáján ott lesz a 450 éves jubileumi évszám. Viszont ez azt is jelenti kedves tanulóink, hogy a ti tarisznyátok nehezebb az átlagnál!

Ebben a jubileumi évben az igehirdetés üzenete mellett milyen útravalót adjunk nektek életetek további szakaszára?

Fellapozva a tavalyi ballagási jegyzeteimet, először örömmel tapasztaltam azt, hogy van benne két felbontatlan boríték. Ezeknek az a története, hogy tavaly a ballagó diákok három boríték közül választhatták ki azt az üzenetet, amely útravalóként elhangzott a számukra.

Milyen jó és egyszerű lenne a két felbontatlan közül egyet elővenni – gondoltam. De aztán elhessegettem magamtól

a gondolatot, mert ezek a tavalyi ballagókhöz szóltak, és mindenkit – így titeket is – megillet a saját üzenet joga.

Így választottam nektek is körültekintően egy fogalmat, egy szót, amely jó lenne, ha visszhangozna bennetek életetek során. Ez a szó nem más, mint az **ÖRÖKSÉG**.

Engedjétek meg, hogy az útravalót egy személyes gondolattal kezdjem.

Az elmúlt tanévben nagyon sok olyan rendezvényünk volt, amely a Lévay alapításának 450 éves jubileumára emlékezett. Ahogy egyre többet és többféle szempontból találkoztam az iskolaalapítók odaszánt életével, és az intézmény 450 éves történetének megannyi részletével, egyre inkább az a jó érzés erősödött meg bennem, hogy milyen gazdag is ez az örökség, amelyet magunkénak tudhatunk, amelyet reformátor eleink hagytak ránk:

- A Szentírás tiszta igazságához ragaszkodás öröksége: határozott értékrenddel, bibliai alapokon.
- A Jézus Krisztussal való közösségre buzdító örökség,
- Az embertársainkért, a családjáért, egyházunkért, a nemzetért viselt felelősség öröksége,
- Az évszázadokon keresztül történő hűséges szolgálat öröksége.

Ezért helyezem tanáraitok és az iskolátok nevében a tarisznyátokba ezt a fogalmat: **ÖRÖKSÉG**. Erről az örökségről tudnának sokat mesélni képzeletbeli vendégeink, az első évben már útra kelt peregrinus diákok...

Engedjétek meg, hogy ennek az örökségnek a három összetevőjét felvillantsam nektek: a családi örökség, a hitbeli örökség, és a nemzeti, kulturális örökségről van szó, majd a végén azt is megkérdezzük, hogy vajon mit tett hozzá mindehhez a Lévay?

Családi örökség

Hadd kérdezzem meg a kedves szülőktől: Mi a családi öröksége a most ballagó gyermekeiknek? Mi az, amivel Önök útra bocsájtják őket, és amit kizárólag a szülők adnak/adhatnak gyermekeiknek?

Néhány évvel ezelőtt egy konferencián vettem részt, amelynek egyik kiscsoportos foglalkozásának ez volt a feladata: gyűjtsük össze mindazokat a dolgokat, amelyeket elsősorban vagy kizárólagosan tőlünk szülőktől kapnak örökségül gyermekeink.

Egy hosszú lista készült a szeretettől, a jólneveltségen át az anyagi biztonsáig. Aztán amikor az előadó ismét feltette a kérdést, hogy mi az, amit kizárólagosan a szülőktől kapnak gyermekeik örökségként, akkor ez a lista elkezdett fogyatkozni, egyre másra lekerültek róla olyan dolgok, amelyek úgy gondoltuk, hogy fontos szülői örökségek. Végül kizárólagos örökségként egyetlen dolog maradt meg számatokra, kedves ballagó diákok: a génjeitek, a genetikai örökségetek, amelyet a születeken keresztül kaptok. A jó és a rossz tulajdonságaitokat, a szemetek, hajatok színét, a magasságotokat, és sorolhatnánk tovább meghatározó genetikai állományotokat.

Ez van, ezzel kell boldogulnotok az életben - mondhatnánk. Ezt nem lehet letagadni, nem lehet rejtegetni.

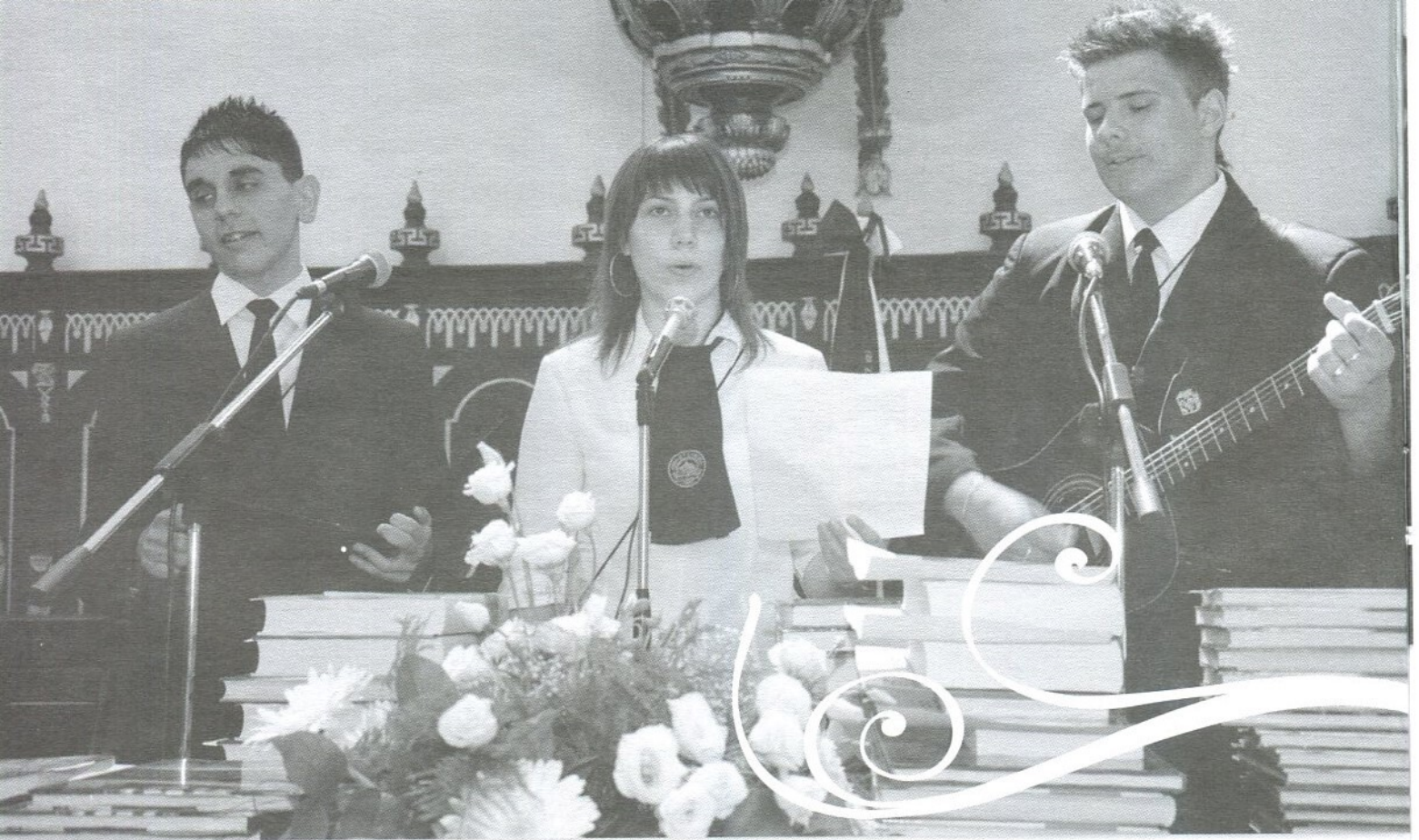
Nem lehet a másét elkívánni vagy elvenni.

Természetesen ezen túlmenően a szülők, a család mást is ad gyermekeinek, amely örökségként tekinthető: családmodell, példát a szeretetben, az elkötelezettségben, a segítőkészségben, az értékrendben.

Sokan közületek, kedves diákjaink, a családi örökség hallatán az anyagi javakra is gondoltok. Egy-egy jó autó, netalán lakáshoz juttatás, anyagi támogatás az élet elkezdéséhez. Valami ilyen is ott van az örökség fogalmatok között. Nos, ez családonként nagymértékben változó örökség. Egy azonban fontos: a tékozló fiú bibliai példájából is tudjuk, hogy nem jó siettetni, erőltetni az örökség birtokbavételét, mert ebből csak baj származhat. Ennek is, mint nagyon sok mindennek az ég alatt rendelt ideje van.

Kedves Tanulóink! Azt kérjük tőletek, hogy becsüljétek meg a szülői, a családi örökségeteket, mert ez tesz titeket egyedivé! Megismételhetetlené. Legyetek büszkék erre, és óvjátok, hogy majd ti is továbbadhassátok gyermekeiteknek.

Hitbeli örökség.

Van egy örökség, amely viszont nem kizárólagos, sőt mindenkinek egyenlő joga, és hozzáférési lehetősége van hozzá. Amelynek elemeit, gyakorlatát, az erre való vágyakozást kaphatjátok születeiktől vagy az iskolától, de ezt az örökséget nektek kell megszerezni Jézus Krisztushoz tartozásotokon keresztül. Mi csupán arra nézve adhatunk tanácsot nektek, hogy hol található ez az örökség, milyen út vezet ehhez az örökséghez, hogyan tudtok előre haladni ezen az úton. De ezt az örökséget a ti személyes döntéseitekkel szerezhettek meg. Ez az örökség határozza meg az egyéniségetek tartalmát, ez tölti meg az egyediségeteket tartalommal. Olyan ennek a kettőnek a viszonya, mint a cserépedény és a drágakincs, amely a cserépedényben van elrejtve. Ezt az örökséget szerezték meg reformátor eleink is itt Miskolcon, és indította őket Isten iránti hálából nagyobb felelősségre gyülekezetet építve, iskolát alapítva.

Kedves Tanulóink! Azt kérjük tőletek, hogy akik már döntöttek a hitbeli örökség elfogadásáról, azok őrizték meg ezt az örökséget. Akik még nem, azok haladjanak az örökség felé vezető úton.

Szellemi, kulturális örökség

Van olyan örökség, amely nemzetenként változik, de hozzá tartozik az egyén önazonosságához. Nem mindegy, hogy a cserépedényen milyen motívumok jelennek meg. Ez azon értékek összessége, amelyet magyar nemzetünk felhalmozott a mögöttünk lévő évezredben: irodalmi, művészeti, tudományos, közösségi sajátosságokkal, amelyek kibővülnek az általános kulturális értékekkel.

Ez határozza meg a hatósugaratokat, a felelősségi köröket.

Kedves Tanulóink! Isten titeket a magyar nemzet részéként szeretne látni, és szolgálatba állítani.

Végezetül: mit tett hozzá a Lévy az örökségetekhez? Most még nehéz ezt megmondani. Igyekeztünk biztatni titeket arra, hogy vállaltok fel bátran családi örökségeteket, igyekeztünk vezetgetni, elkísérni benneteket a hitbeli örökség döntésének útján, és igyekeztünk megerősíteni és gyarapítani bennetek szellemi, és nemzeti kulturális örökségetek fontosságát.

Mennyire voltunk ebben sikeresek? Most még nehéz ezt megmondani. De Isten nem is ezt kéri tőlünk számon, hanem azt, hogy mennyire voltunk hűségesek az örökségátadás nem mindig könnyű szolgálatában. Az eredményességet, majd 5-10-20 év múlva lehet tetten érni, amikor nektek kell „működtetni” azt az örökséget, amelyet magatokénak vallotok.

Megköszönöm a szülők bizalmát, amellyel ránk bízták gyermekeiket, megköszönöm az osztályfőnök kollégák és tanárkollégák örökség gyarapító munkáját, és megköszönöm nektek is, kedves ballagó diákjaink, hogy meggazdagítottátok a Lévyt, hogy nemcsak gyarapíthattunk titeket, hanem általatok mi is gyarapodhattunk, a Lévy egész közössége gyarapodhatott.

Vegyétek fel tarisznyátokat, amelyben a 450 év minden kincse, értékes öröksége ott lehet, és lépjétek bátran az életbe. Isten áldjon benneteket ezen az úton!

Ballagási búcsú: Motkó Fruzsina 12.D

Tisztelt Igazgató Úr, Kedves Ballagók, Családtagok, Barátok!

Nagyon sok szeretettel köszöntök minden kedves jelenlévőt. Köszönjük, hogy megtiszteltek minket itt létükkal e jeles napon. Azért gyűltünk ma össze e templom falai között, mert véget ér négy osztály négy illetve hat éve a Lévyban. Egy évvel ezelőtt még mi is a sorfalban álltunk, s hallgattuk ballagó diáktársaink szomorú énekét: „Most búcsúzunk és elmegyünk, a mi időnk lejárt...” Akkor még oly távolinak tűnt a mai nap. Végzős barátainkat komolynak, érettnek láttuk, s reméltük, egy év múlva mi is felkészültebbek leszünk, felnövünk az élethez. De most, hogy eljött a várva várt pillanat, talán mégsem érezzük késznek magunkat arra, hogy kilépünk iskolánk eddigi biztonságot adó falai közül.

Kedves Ballagó Diáktársaim! Úgy gondolom, hogy a középiskola mérföldkő az ember életében. Ez a hat illetve négy év életünk legmeghatározóbb időszaka volt, s olyan hamar eltelt. Szinte még látjuk magunkat bizonytalan elsőként, ahogyan kíváncsian méregetjük egymást az évnnyitón, és megszeppenve keressük a megfelelő termeket. Persze, hamar belerázódtunk, és hamarosan otthonosan jártuk be az iskola csodaszép épületét. Köszönet a diáktársaknak a sok-sok emlékéért, mivel örökre összeköt bennünket az együtt eltöltött idő és élmény. Éppen ezért most mindenki szíve nehéz, mert tudjuk, hogy el kell válnunk azoktól, akikkel minden nap együtt voltunk. Az iskolában minden teremhez, folyosóhoz fűződik egy-egy szép emlék. Mindig tudtuk, hogy mennyi időnk van kibeszélni magunkból egy-egy hétféle eseményeit a hétfői istentisztelet előtt, hogyha netán valaki elkésik, a kapuban melyik tanárral hogyan zajlik a találkozás, hogyan ünnepelünk rádión keresztül, az Avasi templomban, a színházban, a Művészetek Házában vagy éppen itt, hogy melyik tanórán kire mi vár az egyes tanárokkal, illetve melyik órára hogyan és mennyit kell készülnünk. Remélhetőleg azért évekig megmarad bennünk egy-egy tanórai vicc, tanáraink aranyköpései, egy-egy vers, képlet, kísérlet, évszám és a mindenkire oly jellemző feleltetések is. Azonban ez a fajta diákélet örökre elmúlt a mai nappal.

Kedves Tanáraink, Drága Szüleink! Most, itt állva kezdjük csak el érezni a jövő bizonytalanságát s azt, hogy mától minden csak rajtunk múlik. Most szembesülünk azzal, hogy többé már nem segíthetnek minket tanáraink úgy, ahogy tették eddig, amikor évekig egyengették utunkat, neveltek, fegyel-

mezték minket. Nem segíthetnek a korábbiaknak megfelelően szüleink sem, akik pedig mindig mellettünk álltak, s fogták a kezünk, ha szükségünk volt rá. Így félig örömmel, félig bánattal teli szívvel állunk azok előtt, akik megtanítottak mindarra, amit most tudunk, azok előtt, akik embert faragtak belőlünk, s nem tudjuk, hogy fejezzük ki hálánkat mindazért, amit kaptunk tőlük. De annyit mondhatunk: köszönjük.

Köszönet szüleinknek és nevelőinknek a ránk fordított időért, energiáért, törődésért, ismeretekért, akik mind azt szeretnék volna, hogy gazdagodjunk testben és lélekben, értelemben és érzelemben. Reméljük, tanáraink is sokáig emlékeznek majd ránk, persze, csak a szépre, miközben az újabb osztályokat hozzánk hasonlítják, velünk példálózhatnak. Azt hiszem, mindannyiunk nevében mondhatom, hogy mi mindenképpen sok-sok szép emlékekkel távozunk, hiszen életünk legszebb éveit tölthettük el e kiváló gimnáziumban. Szerencsésnek mondhatjuk magunkat, hogy ide járhattunk.

Lévy Diáktársaim! Eljött a búcsú ideje, el kell hát búcsúzunk szeretett tanárainktól és egymástól. Tudom, mindenkit másfelé vet majd az élet: van, aki ezután egyetemre, főiskolára megy és van, aki már a dolgozó hétköznapokba veti magát. De mindannyiunk szívében különleges helye marad régi iskolánknak. Valamennyi ballagó nevében mondhatom, reméljük, hogy ezután sem hozunk szégyent a Lévyra, sőt mindenhol jó híret tudjuk kelteni az itt kapott táalentumaink segítségével.

Végül egy filmes idézettel szeretnék búcsút venni tőletek, diáktársaim, amit most a szívetekre helyezek:

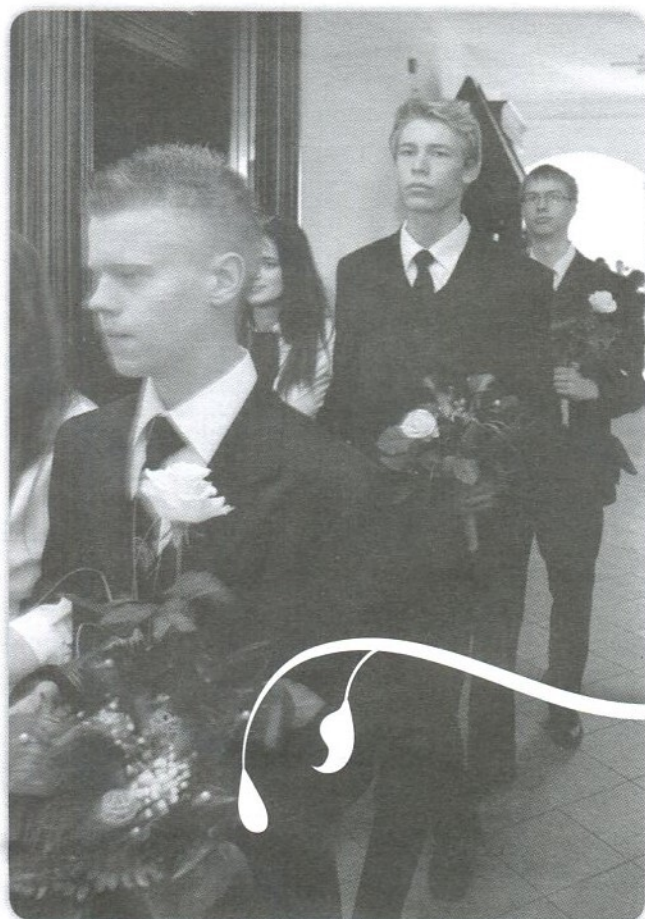
„A mai napon kezdődik el az életem, mert ma a világ egyik polgára lettem. Ma lettem felnőtt, mától másnak is számadással tartozom, nem csak magamnak és a szüleimnek. Már nem csak a jegyeimért felelek, mától a világnak tartozom számadással, a jövővel, az élet nyújtotta minden lehetőséggel. Mától kezdve a dolgom az, hogy itt legyek, nyitott szemmel, lelkesen, felkészülten. Hogy mire? Nem tudom. Bármire és mindenre. Hogy elkezdjem az életet, és hogy szeressek, hogy vállaljam a felelősséget, és éljek a lehetőségekkel.” Köszönöm.

Juhász Violetta

Kedves Ballagó Tizenkettedikesek!

Hallgassátok meg Márai Sándor szavait, melyek kellően összefoglalják mindazokat a gondolatokat, amelyeket egy ballagó diáknak kívánhat egykori osztálytársuk:

*„Mindig váltani az élet ritmusát,
Tudatosan és figyelmesen cserélni
Munkát, pihenést, koplalást és bőséget,
Józanágot és mámort, igen még
Gondot és örömet is;
Tudatosan felállni az élet terített
Asztala mellől, mikor legjobban esik a bőség,
Tudatosan bekapcsolni gondokat
És feladatokat, melyeknek nevelő erejük van.
Nem elbizni magad semmiféle helyzetben.”*

A ballagás az a pillanat, amikor megtapasztaljátok az élet ritmusának változását, hiszen az elmúlt 4, illetve 6 évben szinte minden nap együtt voltatok, és mint osztálytársak igazán közel kerültetek egymáshoz. Együtt éltétek meg a dolgozatok izgalmait, az osztálykirándulások lazító pillanatait, vagy az igazán kemény munkát igénylő diákigazgató választást.

Ez az idő most lezárul...

Tizenegyedikesekként érezni fogjuk hiányotokat, a beszélgetéseket, a folyosó menti találkákat, vagy az olykor igazán hasznos tanácsaitokat is.

De minden lezárt fejezetet egy új követ... Új feladatok, új célok lépnek majd a régiek helyébe. Egy új, egy másfajta ritmust vesztek majd fel, és egyre csak váltjátok ezeket a jövőben.

De ebben a jövőben nem csak a feladatok és élmények várnak rátok, hanem az ezekkel együtt járó gondok, örömek és nehézségek is.

Az idézet szerint a nehézségeknek nevelő erejük van, és jellemünket gyarapítják. Az újabb kihívások folyton jelen lesznek majd életetekben, és Nektek sikerrel kell azoknak megfelelni.

Kívánom, hogy tudjátok hasznosan alkalmazni az itt megtanultakat, emlékezzetek tanáraitok építő szavaira, tanácsaira is. Tudjátok formálni és tudatosan választani az utakat, melyek előre visznek Titeket az életben, tudjátok valóra váltani az álmaitokat és elérni céljaitokat.

És mindig bízzatok az isteni gondviselésben, hiszen Márai szavaival élve:

*„Mindennek az alján az isteni gondolat van,
A szellem, mely kormányozza a világot.”*

Szilágyi Zoltán

Kedves búcsúzó diákokthon lakók!

A számotokra utolsó közösségi hétvégén, az ITC székházban már elkezdtuk a búcsúzkodást. Ott már volt közös éneketek, amellyel elköszöntetek társaitoktól, nevelőitektől és a kollégiumtól.

2009-től 2014-ig Kálvin éveket élünk. Születésének 450 éves és halálának 400 éves évfordulójára emlékezünk. Őrá gondoltam, amikor a mai napra is készültem. Erősítette ezt a gondolatot, hogy nemrégiben kaptam egy Kálvin képet, egy mai festőnek az alkotását. Nagyon figyelemre méltó ennek a képnek a tekintete. Úgy érzem, hogy a művész, aki igazából nem nagyon ismeri Kálvin életművét, mégis megragadta a legfontosabbat, ami benne van Kálvin munkásságában: az ige fontossága, az élet szeretete, az Istenhez való ragaszkodás.

A gyülekezeti teremben nap, mint nap látjátok ti magatok is az egyik faragást, amely Kálvin Jánosnak a jelképe: egy szívet tartó kéz. Két szöveggel szokott megjelenni. Az egyik a 25. zsoltár kezdő sora: „Szívemet égő áldozatul az Úrnak felajánlom.” A másik pedig egy latin mondat: „Soli Deo Gloria” - SDG Talán mindenki tudja mit is jelent ez: „Egyedül Istené a dicsőség.”

Nem érdektelen tudni azt, hogy Kálvin kortársai gyakran használták ezt a mondatot. Johann Sebastian Bach szinte minden partitúrájának az elejére vagy végére oda írta ezt a három betűt: SDG.

Így az egyik legfontosabb művén, a H-moll mise partitúráján is szerepel. Ez a monumentális alkotása mintegy 25 éven keresztül formálódott, ha nem folyamatosan, de mindig csiszolt rajta, tett hozzá valamit, míg végül kialakult ez a semmi máshoz nem hasonlítható alkotás. Nyilvánvaló volt már a kezdetekkor, hogy a mű soha nem fog így elhangozni egyetlen istentiszteleten sem, mert olyan nagy darab, hogy lehetetlen egy mise keretein belül végigjátszani.

Miért készült hát? Bach kutatók mondják, hogy a művész önmaga örömeire írta ezt a darabot. Ha önmaga örömeire írta, akkor miért írta oda, hogy SDG? Nyilván Isten dicsőségére készítette. Nem a hétköznapiok használatára, nem a gyakorlat kívánta ezt tőle, hanem egyszerűen alkotni akart valamit, ami benne volt, amivel Isten megáldotta. Azt mondják a műértők, hogy ez egy különleges darab, nagyszerű alkotás. Valaki így fo-

galmaz: „Bach H-moll miséje: kommunikáció és kommúnió, a Szentháromság belső világának föltárulkozása zenében a liturgia csúcán. Az isteni és emberi csodálatos cseréje, a teremtetlen és teremtett egyedülvaló egysége Krisztusban.” Valami csoda. Egy ember alkotásában – Soli Deo Gloria.

A másik történet 1921-ben kezdődött. Egy nagy traumát átélt ország - Trianon után - nagyon fájdalmas állapotban volt. Szétszakítva, mintegy 2 millió református országhatárokon túl rekedt, sok belső baj, reménytelenség, vizály, sőt egyházon belül a racionalizmus és a liberalizmus térnyerése, sok sebből vérző állapotokat talál. Gyengíti a kereszténységet. S ebben az időben jut eszébe Töltéssy Zoltánnak, néhány teológustársával együtt a Balatonkilitiben tartott találkozójukon, hogy létre kellene hozni valamilyen szervezetet, szövetséget a diákok között. Mert ebből az állapotból megújulni nem lehet másképpen, csak úgy, ha az igehirdetés, a teológia és a tanulmányok, egyáltalán az élet egésze Krisztusra figyel, belső megújuláson megy át, de mindez egyedül Isten dicsőségére történhet. Akkor lesz megújulás, akkor lesz átalakulás. Így jön létre a Magyarországi Református Diákok Soli Deo Gloria Szövetsége.

Ők is Kálvin Jánosnak a jelvényét választották szimbólumul. Fogadalmuk szövegébe is belefoglalták: „Szívemet égő áldozatul az Úrnak szentelem, Istennek dicsőséget adva, te azért a munka terhére hordozzad, mint a Jézus Krisztus jó vitéze.”

Két példát emeltem ki a múltból, mert a múltból élünk, elődeink alkotásaiból tanulunk. Az elmúlt években ti magatok is abból táplálkoztatok, amit a múlt hagyott ránk, rátok örökségül. Tanultunk, tanulunk tudományt, emberséget. Amit mások Istentől kapott talentumaik jó felhasználásával megalkottak, abból merítettetek ti is, abból próbáltunk mi is tovább adni valamit nektek. Most rajtatok a sor. Ti következtek.

Valamit alkotni fogtok az élet valamely területén, ahová kerültök. Talán arra a helyre kerültök, ahová Isten állítani szándékszik benneteket, talán arra a helyre, ahová ti magatok nagyon törekedtek. De valamit alkotni fogtok. Mi lesz az? A kérdés ez: ellent tudtok-e állni a 21. század önimádó, magamutogató, embert istenítő sodrásának? Tudtok-e bábeli torony helyett, embert magasztaló torony helyett, mennyei kincseket gyűjtve az örökkévalóságban is számon tartott módon tevékenykedni? Tudtok-e valamit úgy tenni és alkotni, hogy Soli Deo Gloria! Éveken, évtizedeken, évszázadokon keresztül emberek a sokaságát határozta meg ez a szándék: Egyedül Istené a dicsőség.

Így benne lehetek az Isten alkotásainak a gyönyörű csokrában, tehetem azt, amit ő rám bízott, adhatom azt a körülöttem lévők számára, amivel Isten megajándékozott.

Befejezésül az első Korinthusi levélből a 10. rész 31. versét szeretném a szívetekre helyezni. „Akár esztek tehát, akár isztok, bármilyen más cselekedetek, mindent Isten dicsőségére tegyetek!”

Isten áldjon benneteket!

*...nem a világban kell keresni a barátokat,
hanem a barátokban kell meglelni az egész világot.*

A gimnázium az élet egyik legszebb, legérde-
sebb és legizgalmasabb hídja. Átvezet a gyer-
mekkorból a felnőtt létbe, a szórakozásból a
felelősségbe és az álomvilágból a valós világ-
ba. A híd végén döntések várnak ránk, s a jó választás esetén
az álomvilág valóra válhat. Az út során számtalan élmény:
tapasztalat, tudás, barátság, szerelem és még ezernyi bold-
og perc tett gazdagabbá mindannyiunkat. Mert a gimnázium
megtanít tűrni, megtanít elviselni a fájdalmas perceket,
megtanít úgy nézni a világra, ahogyan előtte még nem pró-
báltuk. Szoros kapcsolatokat alkot, új érzelmeket táplál. Az
ilyen felejthetetlen emlékek miatt kerül az a köszikla a híd
végére, amelyhez sok erő kell és kitartás, hogy ne jelentsen
akadályt. Hiszen nehéz kiszakadni ebből a már megszokott
közösségből, nehéz itt hagyni mindent.

De hogyan is kezdtük?

Félve beköltöztünk...ismerkedtünk, szorgalmasan tanul-
tunk és jártunk szilenciumra, azon voltunk, hogy megszok-
juk az új dolgokat. Már vasárnap vártuk, hogy péntek le-
gyen és mehessünk haza...

Majd telt az idő, és egyre jobban kezdtünk kötődni. Kö-
tődni a kollégiumhoz, ami második otthonunkká vált, a
szobatársainkhoz, akikből lakótársak, az ismerősökhöz,
akikből barátok és nevelőtanárainkhoz, akik olyan embe-
rekké váltak számunkra, akikre bizony sokszor támaszkod-
hattunk. A portás bácsikhoz már nem csak a kulcsért men-
tünk, a konyhás nénikkel is gyakran szóba elegyedtünk, és
a takarító néniknek is mindig volt pár kedves szavuk hoz-
zánk. Jöttek a szünetek és egyre jobban hiányzott a má-
sik. A barátok és azok az emberek akik életünk részévé vál-
tak, tudták, mikor vagyunk szomorúak és mikor örülünk.
Sok akadályt győztünk le és éltünk túl együtt: például a
bentmaradós hétvégéket. Sok kollégiumi ballagást álltunk
végig úgy, hogy muszáj itt lenni...és végignéztük, ahogyan
a számunkra fontossá vált nagyok elmennek és nem érez-
hettük miért sírnak vagy éppen miért örülnek. Hát most
érezhetjük! Döntse el mindenki maga, szomorú-e vagy
éppen örül. De higgyétek el, meg merem kockáztatni azt,
hogy mindannyiunk szíve kicsit most nehéz, mert minden-
ki hagy itt egy-egy kedves emléket, egy-egy nagyon jó bá-
rátot vagy szobatársat. Az utóbbi időben sokszor vasárnap
a korábbi vonattal vagy busszal jöttünk vissza és nem hin-
ném, hogy mindig azért, hogy tanulhassunk vagy pénteken
későbbivel mentünk haza. Furcsa, de rádöbentünk, hogy
nem is olyan rossz itt!

Gondoljuk csak végig, mennyi mindenre emlékezhe-
tünk: az elsősavatások, a programok, a szobaösszehívások,
a közös kirándulások, csoportfoglalkozások... és még sorol-
hatnám.

Majd eljött az év, mikor az elsősavatást már együtt szer-
vezhettük és emlékszem, mikor először mondták be a han-
gosba, hogy „a 12.-esek jöjjenek a portára.” Jobban ösz-
szeszedtünk, hiszen mi lettünk a nagyok. Telt az idő és
elkezdünk készülni az utolsó bentmaradós hétvégékre és
a 12-es búcsúzóra. Énekeltünk olyan dalokat, amikbe lehet,
akkor bele sem gondoltunk igazán. Majd jöttek a ballagási
próbák, ki kivel, hogy mikor mit ad át és kinek... és most?
Most itt vagyunk. Tudom, hogy soha sem fogjuk elfelejteni
ezt az időt, mert ezeket az emlékeket már senki sem veheti el
tőlünk, ahogyan azt a tudást sem, amit itt szereztünk.

Mi már mind a híd végén állunk. Túl vagyunk a nehe-
zén, döntéseket hoztunk, és készek vagyunk egy új hídra
lépni, ahol a régi kapcsolatok megmaradnak, hiszen nem a
világban kell keresni a barátokat, hanem a barátokban kell
meglelni az egész világot! Csupán egy újabb izgalmas út vár
ránk, és hogy ez az út merre visz, az csak rajtunk múlik. Bú-
csúszom tőletek, ezernyi mosolyt, milliónyi boldog percet és
sok sikert kívánok!

*„Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert
onnan indul ki az élet! Tartsd távol szádtól a családrészt, és
távolítsd el ajkaidról a hamisságot! Szemed előre tekintsen és
egyenesen magad elé nézz! Ügyelj, hogy merre tart a lábad,
akkor minden utad biztos lesz. Ne térd le se jobbra, se balra,
tartsd távol lábadat a rossztól!”*

/Példabeszédek könyvéből/

Rozinagné Juhász Andrea

Kedves végzőseim!

Sokáig gondolkoztam azon, mivel is kezdjem a búcsúzást. Kezdhetném azzal, hogy az életben mindig elérkezünk egy-egy fordulóponthoz, amely változást hoz az életünkbe, valami újat hoz, amiről még nem tudhatjuk, hogy jó vagy rossz lesz-e, de tovább kell lépniük belőle.

Kétségtelenül ilyen fordulópont életünkben a ballagás.

Életetek egy fontos korszaka ezzel lezárul, s kezdődik valami új, valami ismeretlen, amely lehet, hogy most még félelemmel, vegyes érzelmekkel tölt el titeket, ugyanakkor egyfajta kihívást is jelent, hiszen most dől el sikerül-e álmaitek megvalósításának egy része, a sikeres érettségi, majd később a felvételi.

A szomorúság érzése azonban ott van minden változásban. Itt kell hagynotok barátokat, szerelmeket, kedves tanáraitokat, az iskolát, amelynek falai között már sok mindent megéltetek: kudarcot, fájdalmat, boldogságot, örömet.

A közös, együtt töltött élmények, évek során egyre inkább erősödött bennetek az összetartozás érzése, amely most még erős, de az évek során majd halványabbá válik, s aztán már talán csak emlékek, emlékképek maradnak belőlük. De ez a néhány év örökre meghatározóvá válik majd életetekben, amire mindig emlékezni fogtok. Bízunk abban, hogy egy kis darab a szívetekből örökre itt marad, s jó szívvel emlékeztek majd az itt töltött évekre.

Mit is kívánhatnék nektek, mit adjak útravalóul?

Maradjon meg a hitetek, mindenhez hittel forduljatok, s nem fog csalódás érni titeket.

Fogadjátok el azt, hogy ami az Úrtól van, mindig csak a javatokra válik, bárhogy alakul is az életetek. Sohase csüggedjete, hanem merítsetek erőt Jézus tanításaiból:

„Amit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mind azt ti is úgy cselekedjétek azokkal...” Gyümölcseiről ismerzik meg a fa. A jó fa jó gyümölcsöt terem.

A hitről, szeretetről már beszéltem, de ott van a reménység is mellette.

Ezért utolsó útravalóul a következő igét küldöm nektek:

„Mert csak én tudom,
mi a tervem veletek
- így szól az Úr-
békességet és nem romlást
tervezek,
és reményteljes jövőt
adok nektek.”

(Jeremiás 29,11)

Kívánom tehát mindnyájatoknak ezt a reményteljes jövőt, Isten áldjon benneteket!

Tóthné Nagy Anikó, osztályfőnök

Sok emlék köt hozzátok

Hat évvel ezelőtt, amikor Igazgató Úr megbízott azzal, hogy osztályfőnök legyek, nagyon megijedtem. Azt hiszem ez minden kezdő osztályfőnök természetes reakciója. Szép lassan azonban elmúlt az ijedtségem, mert arcok, nevek, gyerekek töltötték meg azt a szót, hogy osztály. Hogyan is lehetne összefoglalni, mit jelentett ez az időszak nekem, s talán nektek is? Sok emlék köt hozzátok, s miközben írom ezeket a sorokat érzem a mondás igazságát, miszerint idővel minden emlék megszépül. Jó volt veletek az ismerkedési tábor Dédestapolcsányban. (Tudjátok, hogy mi voltunk azok a szerencsések, akik három napot tölthettek ott?) Mint ahogy Jósuvafőn is mi még három napig voltunk az erdei iskolában. Remélem az osztálykirándulások is kellemes élményként maradtak meg bennetek. A műsorok készítésekor és a gyülekezet látogatások alkalmával mindig számíthattam rátok. Becsületesen küzdöttétek végig a diákigazgató-választást, s méltósággal viseltétek el, hogy nem nyertétek meg.

Életünk nagy utazásának egyik fontos állomása a Lévay. Eddig együtt utaztunk. Most meg kell fognotok a képzeletbeli utazótáskát, és hogy mi mindennel telt meg az évek során, azt ti magatok fogalmaztátok meg nem is olyan régen: életre szóló barátságokat, a megbocsátás képességét, tudást, erős hitet, megvalósításra váró célokat és álmokat, hazaszeretetet, sok-sok közös élményt és szép emlékeket visztek magatokkal. Hiszem, hogy minden itt eltöltött év a javatokra vált.

Évek múlva meglátjátok majd, hogy a sok helyszín, időpont és esemény közül, melyek az életeteket alkotja, csak néhány számít igazán. Remélem a Lévay épülete, az itt töltött hat év az átélt élményekkel ezek közé az igazán fontos és meghatározó epizódok közé tartoznak.

A harminchetedik zsoltár negyedik versével búcsúzom:

*„Gyönyörködj az Úrban, és megadja szíved kéréseit!
Hagyd az Úrra utadat, bízzál benne.....”*
Áldás, békeesség!

Osztályfőnök

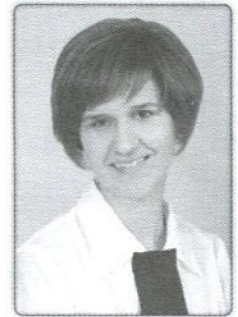
12. A osztály, osztályfőnök:
Tóthné Nagy Anikó

Balajthy Gergely

Bodnár Enikő

Dömsödi Dóra

Eperjesi Máté

Forgács Márton

Jedlicska Orsolya

Kántor Kolos

Korbics Tímea

Lezsák Sándor

Mészáros Péter

Molnár Álmos

Motkó Fruzsina

Nemcsik Dávid

Ortó Nikoletta

Petrobai Beáta

Radeleczki Sándor

Reppei Bettina

Szigószky Mónika

Takács Péter

Temesvári Erzsébet

Tóth Enikő

Váczi Ábel

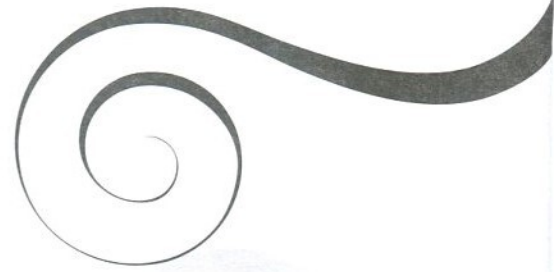
Virág Örs

Vizer Zsuzsanna

Zelenka Alexandra

*Madarász Péterné,
osztályfőnök*

*Kedves
12. B-sek,
végzős osztályom!*

Hat év telt el azóta, hogy először találkoztunk. 12-13 évesen kiskamaszokként érkeztek a Léwayba s most ifjú felnőttként távoztok. Ez alatt az idő alatt sok hatás, élmény ért benneteket, próbatételeken jutottatok keresztül, volt részetek sok vidám dologban, s hiszem, hogy barátságok is szövődtek.

Amikor azon tűnődtem, hogy mit is írjak nektek búcsúzóul, egy kép jutott eszembe, patakmederben megbújó kövek képe. Ahogy a kövek csiszolódnak simábbá lesznek az idő során úgy változunk mi is az életünkben történő eseményeken keresztül. Sokszor nem mi választjuk, kik kerülnek mellénk, milyen hatások érnek, próbák, nehézségek, örömek. A hozzáállás a mi döntésünk, hogy mit kezdünk velük, milyen szívvel fogadjuk őket. Tehetnek minket jobbá, edzettebbé, nemesebbé.

Remélem, ez történt veletek is a hat év alatt. Amint a folyóvíz alakítja a kis köveket, kavicsokat, úgy formálódzatok, változtatok ti is az itt eltöltött hat év alatt. S amint ti is, én is csiszolódtam általatok. Hiszem, Isten jót hozott ki ebből a hat évből, épített bennünket, gazdagított egymás megismerése által, s erősebbé tett az együtt megélt dolgainkon keresztül. Én hálás vagyok neki ezért az időért és értetek. Örülök, hogy megismerhettelek benneteket és sajnálom, hogy nem taníthattalak mindnyájatokat. Mindvégig éreztem ennek a hiányát.

Mit adhatnék nektek útravalóul...? Úgy gondolom, ismertek már annyira, hogy sejtsetek, az üzenet, amit igazán fontosnak tarthatok, amit utoljára bíznék rátok, csak a Bibliából jöhet. Tudom, sokan sokféleképpen hallgattátok a reggeli áhítatokat. Soha nem is ítéltetek meg érte vagy szerettelek titeket ezért kevésbé. Viszont azt is tudom, milyen

alapra érdemes az életben építeni. S mivel számítottok nekem, nem mondhatok mást. Ez a tudás és megélt valóság az én kincsem, s ezt a kincset adom nektek, remélve, hogy egy nap majd mindannyian megértitek.

Jöjjenek hát az útravaló gondolatok a Könyvek könyvből:

„Megtartod őket teljes békében, mert értelmük Rád támaszkodik...” Ézsaiás 26:3

Ne felejtsetek el ezt az igét! Jézus Krisztus lehet a ti erős sziklátok, az alap, amelyre építhetitek jövőtöket. Mindent, ami vár rátok, amit terveztek, foglalkoztat titeket, tehetitek az Ő kezébe, s cserébe Isten az Ő békességét adja szívetekbe.

S most valami másról, ami talán kevésbé simogató, de mindig is fontosnak tartottam. A választásaink fontossága. Előttetek áll az élet. Fontos, hogy tudjátok, hogy csatában vagytok, ahol küzdenetek kell s néha a hosszú távú nyereséget rövid távú fájdalom előzi meg. Ne kerüljétek ki ezeket! A fegyelmezett élet kemény, de mégis megéri felvállalni. Legyetek készen a kihívásokra, hogy később ne üldözzön titeket a sok „mi lett volna ha...” és „bárcsak...”. Fájdalmas visszaneézni döntéseinkre a sajnálkozás és megbánás lencséjén át. Hozzatok olyan döntéseket, melyek bölcsék és jövőtökre pozitívan hatnak! Ne felejtsetek el azt a bibliai idézetet, amely a meghívótokon is áll:

„Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!”

Szeretettel búcsúozom Tőletek:
Osztályfőnökök: Madarász Péterné

12. B osztály, osztályfőnök:
Madarász Péterné

Madarász Péterné, osztályfőnök

Barna Barbara

Bartha Áron

Bortnyik Barnabás

Czagány Máté

Czéntnár Máté

Fekete Gábor

Galamb Szimonetta

Gazda Jolán

Henyecz Réka

Hoffmann Gerda

Jubász Gábor

Jubász Péter

Kádár Dominika

Kolozsvári Anna

Kurmai Kristóf

Lévy Zsófia

Mecser Ágnes

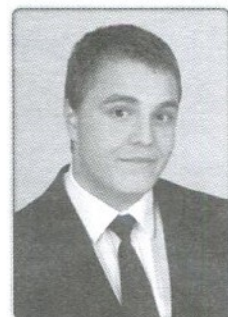
Négyesi Tamás

Némethi Gabriella

Rónai Ákos

Rónyai Gábor

Sepsi Szimonetta

Siska Bianka

Szabó Adél

Szemán Máté

Szilágyi Réka

Tizedes Sándor

Tóth Bence

Tóth Fruzsina

Tóth Viktor

Zákány Bence

Dr. Kóczi Rozália, osztályfőnök

Kedves Osztályom!

Mintha még ma lett volna: négy évvel ezelőtt az Éretlen táborban kezdtünk egymással ismerkedni. Várakozással teli izgalommal fürkésztük egymást, vágyakkal, tervekkel, megvalósítandó álmokkal érkeztünk a táborba, melynek az volt a jelszava, hogy „Gyökerek”.

Nagyon örültem neki, amikor utolsó osztályfőnöki óráink egyikén, amikor visszatekintettünk a négy együtt töltött évünkre, jól emlékeztetek még a jelszóra, sőt még arra a kis versikére is, amit ott együtt költöttünk, és így kezdődött: „Mi vagyunk a 9./C, mindent tudni akarunk!”

Azóta sok-sok mindent írtatok, számtalan házi feladatot, kérvényt, évfolyamvizsgát, próbaérettségiket, nyelvvizsga feladatokat, pályamunkákat, sőt saját irodalmi zsenyéket is, melyekkel többen közületek városi, regionális sikereket értetek el. Elég, ha csak Benkő Gábor, Tomori Eszter, Dósa Csaba, Lőrincz Ildikó nevét említem meg, valamint Jerebák Gáborét, kinek dalszövegrészletét ballagási meghívónk idézeteként választottátok. De felsorolhatnék sokat közületek, akiknek még az asztalfiókban szunnyadnak írásaik, továbbá azokat, akiknek a lelkében élnek a dalok. Ugye emlékeztek Babits soraira:

„Mindenik embernek a lelkében dal van és a saját lelkét hallja minden dalban. És akinek szép a lelkében az ének, az hallja a mások énekét is szépnek.”

Rendkívül kreatív osztály voltatok, önálló elképzelésekkel, egyéni ötletekkel, akár gyakorlati tevékenységről, akár szellemi, művészeti területről volt is szó. Sokszor megpróbálkoztatok a határok feszegetésével is, ami természetes sajátossága az ifúságnak, így nektek is. Voltak vitáink, melynek során megtanultátok az érvelés szabályait, a kulturált vitakozást, a kimondott szó felelősségét, a „vox humana” lényegét, és talán észrevettétek azt is, hogy én sohasem ellenetek haragudtam, ha olykor-olykor fel is emeltem a szavam, hanem mindig csak érted, értetek.

Szerettem volna, ha megértitek:

„Egyetlen parancs van, a többi csak tanács: igyekezz úgy érezni, gondolkozni, cselekedni, hogy mindennek javára legyél. Egyetlen ismeret van, a többi csak toldás: Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra.” (Weöres Sándor)

Szerettem volna, ha felismeritek, hogy itt, e földön „Navigare necesse est”, ami – latinosok jól tudják – szabad fordítás-

ban azt jelenti: hajózni pedig kell... Tény, hogy az ókorban a tengeri hajózás a hatalom és a gazdagság szempontjából létfontosságú volt. Most azt mondhatnánk, hogy a tudás, az ismeret, a hatalom és a gazdaság, az egyén boldogulása szempontjából létfontosságú.

Tanulni pedig kell!

Visszatekintve a gyökereinkre: református elődeink jó 450 évvel ezelőtt gimnáziumi épületük falára a következő mondatot írták:

„A nevelés és tudomány szent célja előbbre vitelére épült fel, s most már áldva viruljon e ház!”

A neveléshez rögtön társították a tudományt, eleget téve annak a bibliai felszólításnak, hogy

„...a ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt...” (Pét1,5)

Elődeink példáját követve törekedjétek arra, hogy a Léway József Református Gimnáziumban megszerzett tudásotokat mindig gyarapítsátok, és jó, nemes célokra használjátok fel azt!

Ne feledjétek, itt vannak a gyökereitek, a küzdelmes református múltban, melynek történetét, üzenetét ismerve hiszem, hogy megálljátok a helyeteket, bárhová is kerüljétek, az életben! A keresztyén értékek birtokában, azok megőrzésével, a krisztusi hitben élve pedig el fogtok tudni igazodni a világban lévő eszmei zűrzavarban.

Útravalóul vigyétek magatokkal azt a szeretetet, hitet, amit mind a szülői házban, gyülekezeteitekben, mind itt az iskolában átéltek és megtapasztaltatok! Ne feledjétek, hogy nektek vannak gyökereitek, és ha netalán kivágnák alattatok a fát, a hit, remény és szeretet birtokában akkor sem zuhannátok le, hanem mint a madár, fölfelé repülnétek!

Isten áldjon Benneteket az elöttetek álló küzdelmes, de gyönyörűséges úton!

Szeretettel:

Dr. Kóczi Rozália osztályfőnök

12. C osztály, osztályfőnök:
Dr. Kóczy Rozália

Dr. Kóczy Rozália, osztályfőnök

Bárdos Dóra

Benkő Gábor

Bialkó Anna

Binda Nikoletta

Bódis Eszter

Bottka Eszter

Csetneki Fanni

Csetneki Máté

Daber Rena

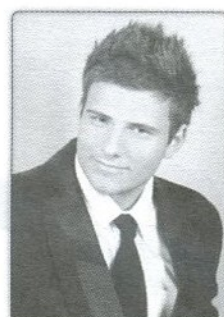
Diezházi Adrienn

Dósa Csaba

Gelle Ágnes

Jerebák Gábor

Kalász László

Kékedi Máté

Korpa Viktor

Kovács Kinga

Kubi Gergő

Lőrincz Ildikó

Marjalaki Fanni

Mészáros Vivien

Orbán Henrietta

Osváth Imola

Pozsgai Norbert

Surányi Soma

Szabó Judit

Szabolcsik Panka

Szécsi Levente

Tomori Eszter

Tölgyes Laura

Vályi Krisztina

Veszprémi Zsuzsa

Záborszéki Tünde

Borosné Répási Rita, osztályfőnök

Útravaló a 12. D osztálynak

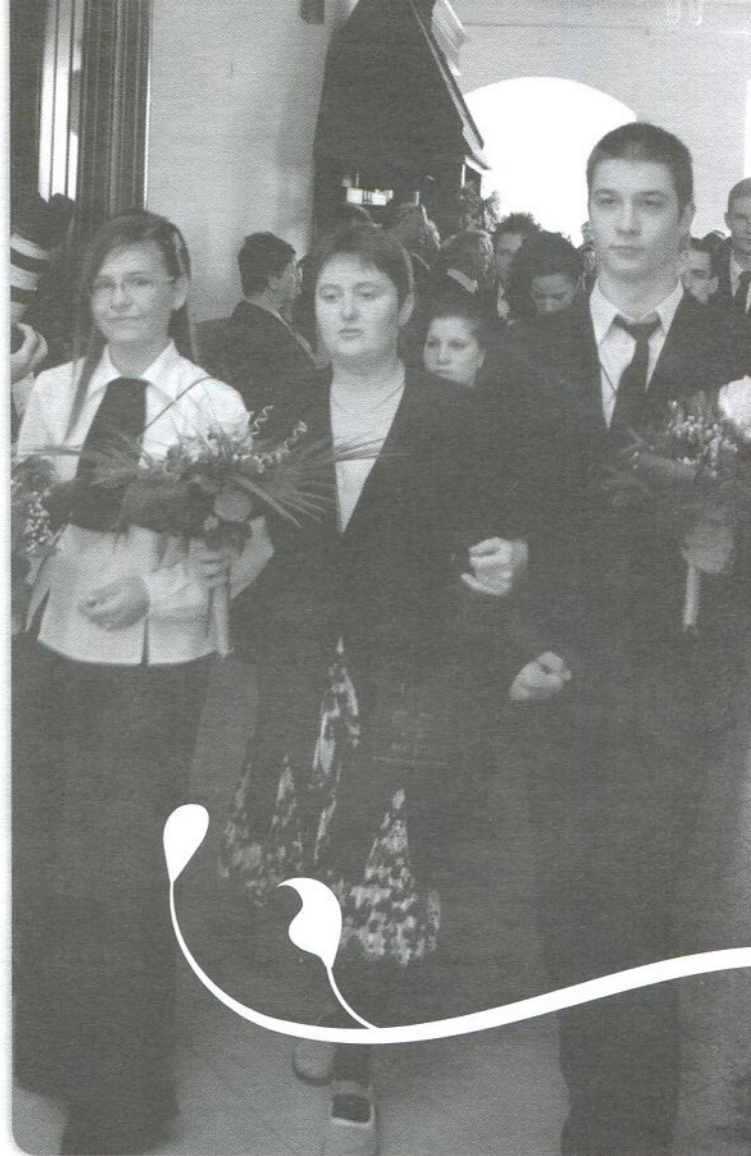
Megvolt az első istentiszteletem nélkületek. Furcsa érzés volt azokat a padokat nézni, ahol négy évig ültetek. Nem volt kit megszólítani, figyelmeztetni, nem volt kire rámosolyogni. Eltelt a négy gimnáziumi évetek, már túl vagytok az érettségien. Ideje egy kicsit visszaemlékezni az életek egyik legmeghatározóbb időszakára. 2007-ben kerültetek a Lévayba, és még szinte most is a szemem előtt látlak titeket, ahogyan az új környezetben, új emberek között kerestétek önmagatokat.

Egy igazi közösséggé kovácsolódtatok, ahol mindenki számíthatott a segítségetekre.

Örömmel gondolok vissza a gyülekezletlátogatásokra, illetve az azt megelőző próbákra. Az osztálykirándulások is jól sikerültek, és bár soha nem volt ott mindenki, biztosan jó szívvél emlékeztek ti is vissza ezekre. Mindent megnyertünk, amit közösségként lehetett. Gondoljatok a gólyaavatóra, a diákigazgató választásra- mind-mind hozzájárultak a 12.D közösségének formálódásához.

A Lévay nemcsak jó közösséget, hanem tantárgyi ismereteket is adott. És bár soha nem voltatok az iskola éllovasai ezen a téren, mindenki elérhette az általa kitűzött célokat.

Itt, ebben az iskolában élhettétek meg azt, hogy, ha az embernek van hite, bízik az isteni gondviselésben és vannak barátai, akikre örömeiben és gondjaiban is számíthat, akkor boldog lehet az élete. Tudom, hogy igaz barátságok születtek a H1-es teremben. A mai világban gyakran épp az emberi kapcsolatok azok, amelyeket nem becsülnek meg, és sokan megállnak a gyorsan múló érdekkapcsolatok szintjén. Az itt kialakított kötődések is elhalványulhatnak, új ismeretségek jönnek létre a ti életekben is. Ez így is van rendjén. Mint ahogyan Végh György írja: „Elmúlt, mint minden más pillanat, mégis tudjuk, hogy múlhatatlan, mert szívek őrzik, nem szavak.”

Ez a négy év minden nehézségével és szépségével együtt örökké élni fog a szívetekben. Tapasztalatból tudom, hogy a gimnazista társak azok, akikre a későbbiekben is bízton számíthatok.

Köszönetet szeretnék mondani Nektek. Köszönöm a türelmet, a megértést, a támogatást, a segítséget. Nélkületek nem lett volna ilyen a négy év. Mindenkitől tanultam valamit, amit magammal viszek a következő osztályokba.

Nem hiszem, hogy emlékeztek a dédestapolcsányi nekem küldött lufis mondatra!

„Garantáljuk, hogy nem bánja meg tanárnő, hogy ezt az osztályt kapta”. IGAZATOK VAN. Egyáltalán nem bántam meg, sőt, hálás vagyok Istennek, hogy egymás felé kanyarította utainkat.

Végezetül, ne feledjétek, hogy az iskola nyitva áll előttek, várlak és visszavárlak titeket.

Kívánom, hogy olyan útravalót vigyetek magatokkal a Lévay József Református Gimnázium és Diákotthonból, amit mind a további tanulmányaitokban, mind családjaitokban tudtok majd hasznosítani.

Isten áldjon benneteket.

Szeretettel,

Borosné Répási Rita (oszi)

Borosné Répási Rita, osztályfőnök

Asztalos Szabolcs

*12. D osztály,
osztályfőnök:*

Borosné Répási Rita

Barta Georgina

Bencze Solyom Iván

Bene Boglárka

Cserjési Dániel

Derján Dóra

Dézsi Attila Ferenc

Geibinger Tímea

Horányi Soma Áron

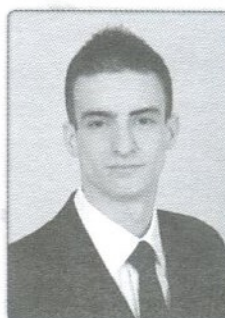
Iván Anett Ildikó

Kántor Gábor

Kardos Alex Attila

Kavecsánszki Tamás

Kirschner Tamás

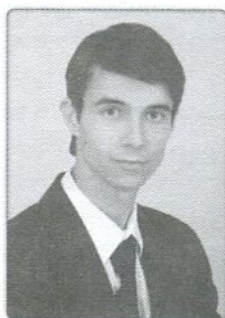
Kormos Nikolett

Kovács Viktória

Körössy Henrietta

Kőszegi Tibor

Lámer Richárd

Miskolczy Zsuzsanna

Molnár Csaba

Nagy Réka

Parajos Dóra

Pogány József

Poráczkai Kitti

Pozsgai Sándor

Rácz Péter

Szabó Dorina

Szabó Tamás

Szóráth Dóra

Szűcs Tímea

Toronyi Petra Anna

Tóth Dániel

Visegrádi Bence

Pro Excellencia díjasok

*Kiemelkedő versenyeredményeket elért ballagó
diákok osztályfőnökeikkel és felkészítő tanáraikkal*